



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. R.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. 14014/2016/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 5. 2017, č. j. 52 A 105/2016 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Přelouč, Odboru vnitřních věcí, Dopravně-správní agendy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 1. 2016, č. j. MUPC 111/2016, žalobce (dále též „stěžovatel“) byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čímž porušil povinnost dle § 4 písm. c) téhož zákona tím, že při jízdě motorovým vozidlem překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 55 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců podle § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění v době rozhodné, a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení o přestupku podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán věcně a místně příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl ve věci žalobcem podaného odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí správního

orgánu prvního stupně tak, že jej zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) zamítl. Žalobce se nyní podanou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku krajského soudu s tím, že navrhuje vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Včas podanou kasační stížností, včetně jejího doplnění, se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel podanou kasační stížností brojí proti nesprávnému posouzení právní otázky krajským soudem spočívajícímu v neuvedení směru jízdy při popisu skutku obsaženého ve výroku prvostupňového rozhodnutí, za jehož spáchání byly stěžovateli uloženy výše uvedené sankce. Uvedení směru jízdy motorového vozidla nebylo prokázáno, přičemž úprava provozu dopravní značkou na nejvyšší dovolenou rychlost 40 km/h platí pouze v jednom směru, a proto má stěžovatel za to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonné. Krajský soud tuto chybějící náležitost výroku správního rozhodnutí nesprávně posoudil stejně jako chybějící bodové hodnocení přestupku, přičemž tuto náležitost výroku stěžovatel odvozuje z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[3] Další námitkou stěžovatel tvrdí vadu správního řízení spočívající v rozpornosti popisu skutku, neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti se měl dopustit u domu č. 51 v obci Stojice při jízdě na přechodu pro chodce, ačkoliv již v soudním řízení prokazoval, že mezi domem č. 51 a přechodem pro chodce je vzdálenost 110 metrů, a proto prvostupňové rozhodnutí trpí nesrozumitelností a zjevnou nemožností skutkového děje. Krajský soud této námitce nepřisvědčil, avšak ani on nevyložil místo spáchání přestupku, zvláště pokud stále není zřejmé, na kterém místě mělo být místní omezující dopravní značení na nejvýše povolenou rychlost 40 km/h. Další namítanou vadou je chybný způsob měření rychlosti, protože záměrný kříž měřicího zařízení rychlosti není zaměřen na měřené vozidlo, přičemž krajský soud nepřihlédl k odbornému vyjádření Českého metrologického institutu.

[4] Nadto bylo stěžovateli upřeno jeho ústavně zaručené právo na veřejné projednání věci tím, že krajský soud neodročil jednání poté, kdy advokát jako právní zástupce stěžovatele soudu sdělil, že akutně onemocněl s tím, že jde právě k lékaři a následně o tom zašle lékařskou zprávu. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána. Neuvedení směru jízdy při vymezení deliktního jednání stěžovatele krajský soud neshledal jako nezákonnost, pro kterou by mělo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno, neboť skutkový stav byl zjištěn spolehlivě v souladu se zásadou oficiality přestupkového řízení. Vyložení této zásady je dle kasačního soudu plně přiléhající na zjištěný skutkový stav, tedy na to, co, kde, kdy a jak se stalo, přičemž důkazní břemeno prokázání těchto skutečností leželo na správním orgánu prvního stupně. Z obsahu správního spisu je jasně seznatelné místo spáchání deliktního jednání stěžovatele a není pravdou, že by směr jízdy nebyl uveden ani v úředním záznamu ze dne 28. 4. 2015 o podezření z přestupku. V tomto úředním záznamu je výslovně uvedeno, že „[o]bec Stojice je v směru jízdy od obce Heřmanův Městec označena svislou dopravní značkou „B20a“ Nejvyšší dovolená rychlost nejvýše 40 km/h“ a dále, že vozidlu byla naměřena rychlost 98 km/h „uprostřed obce na přechodu pro chodce, a to v místě, kde stále platí místní úprava provozu na pozemních komunikacích nejvyšší dovolená rychlost 40 km/h.“ Jestliže je úprava rychlosti provozu provedena ve směru od Heřmanova Městce a vozidlo bylo změřeno v místě, kde stále platí tato úprava, není logicky možný jiný výklad, než že vozidlo jelo právě směrem od Heřmanova Městce. Správní orgán dostal výše uvedené zásadě oficiality při vymezení deliktního jednání stěžovatele, který měl možnost zjištění učiněná správním orgánem relevantním způsobem zpochybnit. Stěžovatel však takovou relevantní pochybnost v průběhu správního řízení ani v podané žalobě nevyjádřil, skutkové závěry správních orgánů tak ani nebyly relevantně napadeny, protože pouhé konstatování, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uveden směr jízdy, nelze brát jako relevantní zpochybnění skutkového stavu. Zdejší soud se plně ztotožňuje s posouzením této námitky tak, jak ji vypořádal krajský soud a shledává ji jako nedůvodnou.

[8] Ve výroku prvostupňového rozhodnutí mělo být dle stěžovatele uvedeno bodové hodnocení deliktního jednání. Tuto náležitost odůvodňuje judikaturou zdejšího soudu (v žalobě uvedl rozsudek ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 69). Krajský soud této námitce nepřisvědčil, s čímž se zdejší soud plně ztotožňuje, neboť takový požadavek nevyplývá ani z platného právního řádu ani z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Dle § 77 zákona o přestupcích, ve znění v době rozhodné, má výrok rozhodnutí mimo jiné obsahovat druh a výměru sankce, což obsahuje. Výše uvedený rozsudek toliko uvádí, že záznam bodového hodnocení v registru řidičů je trestem. Nelze z něj však dovodit, že by bodové hodnocení mělo být povinnou náležitostí veškerých správních rozhodnutí o přestupcích na úseku dopravy, neboť touto otázkou se soud v uvedeném judikátu ani nezabýval, a proto je i tato námitka nedůvodná.

[9] Ke stěžovatelem uváděné vadě správního řízení spočívající v nejednoznačném vymezení místa, kde byl přestupek spáchán, kasační soud sděluje, že ani z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani ze správního spisu žádná nejednoznačnost neplyne. Svědecké výpovědi policistů místo spáchání deliktu jen potvrzují. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno „dne 14. 4. 2015, kolem 10:34 hodin, v obci Stojice, na pozemní komunikaci – silnice I/17 u domu čp. 51, P. R...., při jízdě uvedenou obcí uprostřed obce na přechodu pro chodce...“, přičemž dům čp. 51 slouží pouze jako bod identifikující předmětnou komunikaci, čemuž odpovídá i použitá pomlčka za slovy na pozemní komunikaci – silnice I/17 u domu čp. 51. Nejde o místo spáchání přestupku, neboť toto je jasně vymezeno jako „uprostřed obce na přechodu pro chodce“. Vzhledem k tomu, že v obci Stojice se nachází pouze dva přechody pro chodce, a to jeden

na začátku obce, druhý uprostřed, nezbyvá kasačnímu soudu než konstatovat, že místo spáchání přestupku je nezaměnitelným a jednoznačným způsobem vymezeno, a proto námitka nejednoznačného popisu místa přestupku je nedůvodná.

[10] K měření rychlosti vozidla, které stěžovatel řídil, byl použit řádně ověřený a certifikovaný měřič rychlosti s dokumentačním zařízením typ MicroDigiCam LTI, které provádí měření tak, aby nebyla výsledná hodnota zkreslena žádnými vnějšími vlivy. Pokud by došlo k chybě měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Samotné měření provedl příslušník policejního sboru, který absolvoval příslušné školení operátora laserového měřiče rychlosti s uvedeným zařízením, což je doloženo ve správním spise a ve výpovědi zasahujících policistů. Lze jediné souhlasit s krajským soudem, že vyjádření Českého metrologického institutu, na které stěžovatel odkazoval již v žalobě, se vztahuje k jiné věci a nezpochybňuje provedené měření. Záměrný kříž sám o sobě není bod, který snímá rychlost vozidla, je jím laserový paprsek, který se s určitou frekvencí po jeho vyslání vrátí do měřiče, přičemž na základě rozdílů frekvence vyslané a přijaté měřič určí rychlost vozidla. Laserový paprsek dosáhl přesně měřeného vozidla, o čemž vypovídá jeho zřetelný šestihranný odlesk na přední kapotě vozidla na pořízené fotodokumentaci, a proto námitka stěžovatele na nepřesné zaměření záměrného kříže a tím chybného měření je nedůvodná.

[11] Ke stěžovatelem namítanému upření práva na veřejné projednání jeho věci před soudem tím, že krajský soud neodročil jednání poté, kdy advokát jako právní zástupce stěžovatele soudu sdělil, že akutně onemocněl s tím, že jde právě k lékaři a následně o tom zašle lékařskou zprávu, kasační soud uvádí následující. Z protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 10. 5. 2017 v 9,30 hod. vyplývá, že z nařízeného jednání se advokát stěžovatele Mgr. Václav Voříšek omlouval dvakrát. Poprvé den předem s odůvodněním, že mu nařízené jednání koliduje s jednáními v 16:00 hod. u Obvodního soudu pro Prahu 8 a ve 14.30 hod. u Obvodního soudu pro Prahu 10, podruhé krajskému soudu telefonicky v den jednání v 9:16 hod. s odůvodněním, že „*onemocněl ze včerejška na dnešek náhle*“, přičemž „*ještě dnes vyhledá lékaře, který mu vystaví potvrzení o nemoci*“. Tyto omluvy nebyly přijaty, jednání nebylo odročeno a bylo jednáno v nepřítomnosti stěžovatele a jeho právního zástupce. Krajský soud tento postup odůvodnil tím, že je mu známa procesní obstrukční taktika tohoto advokáta i z jiných řízení, které jsou v protokolu uvedeny, jejímž jediným účelem je oddálení rozhodnutí ve věci samé.

[12] Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti. Kasační námitka upření práva na veřejné projednání věci je tak nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti,

pokračování

kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu